

NOTA SOBRE LA DARRERA POESIA D'ANTONI PRATS
(Antoni Prats: *El barranc i els còdols*, Editorial 3 i 4,
València 1995, 56 pp.)

Enric Balaguer

L'obra poètica d'Antoni Prats s'inicia amb *Epigramata* (1981), un poemari divers quant a temàtica i forma, on l'element capital és la comunicació d'un conjunt de missatges el més directament possible. El to desimbolt i la preocupació social el configuren com una veu a l'uníson de les inquietuds de la generació dels setanta. A *Cadells de la desfeta* (1981) –el poemari següent– el canvi més remarcable és, potser, no tant de temàtica com d'expressió, amb la recerca d'unes formes que donen cabuda a les subtileses del món íntim. Alhora que hi trobem un to més depurat i personal.

Amb *Dic el teu nom* (1994) –el tercer recull– el poeta du a terme un repàs vital, on l'amor esdevé el llevat insubstituïble a través del qual hom pot suportar la cataracta de turbulències diàries que ens assetgen. Concebut com un viatge interior en contínua ascensió, el poemari se'ns presenta amb una estructura tripartita, força travada, amb el poema-pregària «Dic el teu nom» com a espina dorsal. La dialèctica present/passat, on els records forcegen per mantenir una boirina de tendresa en el present, regeix aquesta veu capficada a guanyar el futur –que és present– amb l'experiència acumulada. La mirada intermitent envers el passat és un exercici tan evocador com efectiu per a una veu que busca fer un repàs de la vida i un esforç constructiu per l'avenir, ple d'incerteses i fragilitats.

L'expressió poètica empra, ara i adés, elements d'una naturalesa simbòlica, sempre de línies sinuoses que aboca a un anagrama abans que a un quadre o a una escena amb tota mena de detalls. *Dic el teu nom* presenta fragments de la intimidat evocats amb força i, de vegades, amb

nostàlgia a través d'unes imatges on es barreja la calidesa sensual i la perspiciàcia cognitiva. En alguns moments, el poeta fa evident els ressons de «Criatura dolcíssima» de Joan Fuster, citat en la primera pàgina del poemari, de la mateixa manera que en el poemari posterior trobarem alguns elements que recorden a l'autor de *La pell de brau*. No debades, Antoni Prats és un dels estudiosos del poeta de Sinera i la seua tasca de crític és tan decisiva com la de la pròpia creació poètica.

Amb *El barranc i els còdols*, el darrer poemari, Antoni Prats continua amb l'escenificació del seu diàleg interior, ara centrat en una reflexió d'abast general sobre el present, on entren tant elements personals com col·lectius. La seua veu serà adés tensa, adés davallant cap a una meditació més reposada, en tot moment, però, al·lèrgica a qualsevol fórmula consolatòria i refractària a concessions diletants. Al bell mig del revoltí de la vida, el poeta es disposa a fer un balanç, on no caben ni els sedants artístics ni les esperances de l'alé col·lectiu (Vegeu: «El teu país és una runa satisfeta»...). També defuig ensopegar amb les paraules i la seua veu sense ornaments –com en els poemaris anteriors– assalta amb imatges llampants, tan curtes com efectives, que retallen i corporeïtzen experiències i reflexions en els seus traços més essencials, esquelètics quasi. Per caracteritzar la seua disposició expressiva podríem parlar de «silueteig». De buscar un parangó amb la pintura, estaria més prop dels traços intensos d'un Kandinskij que de la pintura figurativa de qualsevol pintor coetani. Si bé la seua escriptura no es permet un abandó tan extrem de la figuració com la pintura contemporània.

El poeta fa servir elements de la natura, sense concessions descriptives, i combinats amb evocacions –tan el·líptiques com aquestes– de l'Itàlia artística o referents literaris.

Tot plegat: natura i cultura, aspecte personal i col·lectiu van traçant el perfil d'una geografia el tret més destacat de la qual és l'«impàs» del jo poètic, car trobem una percepció, ara i adés, abocada a la cruïlla:

Envers on llançarem la xarxa?
El rellotge tostemp mira cap avant
–il faut être absolument modern–,
El rellotge tostemp serve el mateix camí,
Com trencar el rellotge?

L'essència de les coses, amb la seua càrrega ambivalent, ens porta a un tast amarg del dia a dia, si bé permet algun centelleig gloriós com el de Boticcelli, com recorda en el darrer poema. Però per Antoni Prats assumir la crueltat de la vida –i de l'època– no suposa caure en cap pessimisme tronat i sòrdid, sinó sentir un degoteig incessant d'inquietud amb l'esforç conscient de superació i de transcendència.